

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

The true Siberians

1 Jan, 05 - 23:03

GPS-pos: N67°28' | E153°42' | Alt: 11 M

It is the first day of the new year, 2005, a Saturday in Srednekolymsk. The temperature is -49°F, weather is grey and raw, it is midday and the building of 12 apartments where we're living, is dead silent. The New Year celebrations have taken a break for a while. People are still sleeping, probably up until the evening, when the joyful celebrations will continue up until the 10th of January. We've realized that the Russian Christmas Eve is the 7th of January and for this reason, there wasn't any sign of celebrations the 24th the last month!

"Your spirit is strong", Ludmilla Jegerova explained the other day when we were sitting at her overwhelming dinner table, eating the tastiest cream ever, together with frozen forest berries, "and if it wasn't, you wouldn't have been able to live the way you've done for so many years and the way you two do now. It is only those people with a big, strong and wise spirit whose in contact with all spirits of nature who survives out here. The weak perish quickly."

Ludmilla was physically a tiny, thin middle aged yakut woman, who ran a small farm together with her elderly husband, Vadim, a few bumpy miles outside Srednekolymsk. Their cows were longhaired, healthy fat and scared stiff for our cameras. The cream and milk from these cows, are the tastiest I've ever come across. 100% ecological, of course. The cows, and the same applied to the small, hairy and robust pony like yakut horse's they had, walked freely around the village. And, since Ludmilla and Vadim were animists as most other yakuts along the Kolyma, I had told them our pretty odd story about the two giant ravens, Hugin and Munin, who'd tagged along with us all the way from Kulu to Zyryanka. (See earlier reports) And I added, that we hadn't seen them at all since we left Zyryanka, until yesterday when they turned up when we went down to check the wind direction on the Kolyma River.

Yakut lady in traditional dress

Down town Srednekolymsk

"They're your guardians", Ludmilla Jegerova explained, "and they wouldn't be here for you if your spirit wasn't strong."

"But, why then," the rational part of me asked, "didn't we see them at all when skiing from Zyryanka to here?"

"You didn't need them at this time", Ludmilla said, "they only give you support when you need it. They'll keep an eye on you when your spirit is weak and when you're not fully coping with what you're doing."

"I will be the third raven", her husband Vadim laughed, "if you don't send us those photos you've promised us, when you've returned home. A third raven is a bad sign. Bad sign!"

That made Nikolai Vadimovich smile and laugh calmly. Nikolai is the one showing us around Srednekolymsk. He's an old communist who's one of the most intelligent people I've ever come across. And he is as generous, helpful, hospitable, funny, well read and informative as all other yakuts along the river. But, I did have a feeling of him not being as much of a pagan believer as the other two. At least not until that point, when we'd left the farm, sat off up that bumpy winter road in the jeep, when, suddenly, we had to put the brakes full on, since two big black ravens were sitting in the middle of the road. Not moving at all. Hugin and Munin, no doubt. When I, a few minutes later, asked a question, he quickly turned around, smiled and said:

"You're not putting a curse on me, are you?"

"Nope", I answered, "I just want to know, what's the population of Srednekolymsk today compared to before perestroika?"

"Around 4000 today", Nikolai Vadimovich responded, "in comparison with about 5000 before perestroika."

"But" I exclaimed surprised, "there was maybe 15 000 people in Zyryanka before perestroika and now, there's only about 4000 left. The same story as in Seimchan and Sinogorye, further down the river."

"Well, we yakuts have lived a long time in this area and we're true Siberians", Nikolai Vadimovich explained, "and the people who've left Zyryanka, they were all people who had no real heart for this region."

This is definitely the main difference between Srednekolymk and Zyryanka. Even though people in Zyryanka were really nice, generous and helpful, the reality is that very few of them would stay if they had the opportunity to leave. This applies even to people who've lived in the area for many generations. They're just not made off the right stuff, they're not Siberians. They are mainly Caucasian Russians from the west who's moved to the area for a reason, mainly to make money during the Soviet era, and never have learnt to like all the extreme sides of the Kolyma and Siberia. They are really visitors. Opportunity seekers. And, they're people who try to live like city people, not countryside folks. Especially the women. And therefore, Srednekolymk is much more of an overgrown fishing- and hunting community, than a major settlement.

And, ever since we left Zyryanka, we have discovered what one could call, the true Siberian soul. So easy to like. Even though, it is far to early for me to try to describe the true Siberian, there's no doubt, that we're talking about a human which is exactly like the people living along the Kolyma and in Srednekolymk. Mainly yakuts, even and yughahirs, but also these great Caucasian Russians which are trappers, hunters and fishermen along the Kolyma. These Russians also shows that you don't have to be a native of the region to have the right stuff to be able live here. You just need the right attitude. The right spirit. Therefore, no wonder, that it is first since we left Zyryanka, that we started to come across women and families with children living in the bush. My present description of a true Siberian goes like this:

"It is an individual who loves the earth his walking on, who's used to the worst and most miserable surprises and hardships one can think of, but still handles them calmly and don't wastes too much energy on coping with them. This is a person who live a life which is fully integrated with the extreme nature and the human soul."

De verkliga sibirerna.

Det är år 2005:s första dag, lördag i Srednekolymk, -45°C, gråkallt, mitt på dagen och det är alldeles tyst i huset. Nyårsfestligheterna gjorde ett avbrott i sextiden. Folk sover. Åtminstone fram till ikväll när festligheterna fortsätter fram till den 10:e januari. Den ryska julen är den 7:e januari, därför var det inget julfirande den 24:e december.

"Anden din är stark" , förklarade Ludmilla Jegorova häromdagen när vi satt vid hennes fyllda matbord och åt den godaste grädde med frysta blåbär vi någonsin ätit, "om den inte vore det, så skulle du inte klara av att leva så där som du gjort i många år och som ni två gör nu. Det är bara de med en stor, stark och klok ande som har kontakt med alla naturens väsen som överlever. De svaga går under."

Ludmilla var till det yttre en spenslig medelålders jakutiska, som tillsammans med sin lite äldre make, Vadim, drev en liten bondgård några hoppiga mil utanför Srednekolymk. Deras kor var långhåriga, tjocka av mättnad och livrädda för våra kameror. Grädden och mjölken från dessa kor är med det godaste jag smakat. Helt ekologiska, naturligtvis. Korna, liksom de lika små, håriga och robusta jakuthästarna de hade, strövade omkring lite hur som helst i byn. Eftersom Ludmilla och Vadim var animister som de flesta andra jakuter, evener och jukahirer längs Kolyma, så hade jag berättat om Hugin och Munin, de två jättekorparna som följt oss från Kulu till Zyryanka. (se tidigare rapporter) Och det faktum att vi inte sett dom igen förrän häromdagen, när vi gjorde en liten tur ut på Kolyma för att kolla vindriktningen.

"De är era väktare" , förklarade Ludmilla Jegorova, "och de skulle inte följa er om anden inte vore stark."

"Men, varför" ,frågade jag, den sanne rationalisten, "såg vi dem inte då en enda gång under den svåra skidturen från Zyryanka och hit?"

"Ni behövde dem inte då" , sade Ludmilla, "de ger er stöd när ni behöver det. De håller ögonen på er, när ni inte orkar riktigt och anden tvekar."

"Jag kommer att bli den tredje korpen" ,skrattade hennes make Vadim, "om ni inte skickar hit de foton ni lovat när ni kommer hem. En tredje korp är ett dåligt tecken. Ett dåligt tecken!"

Även Nikolai Vadimovich skrattade med sitt vanliga lugn. Nikolai är den som visar oss runt i Srednekolymk med omnejd. En gammal kommunist som tillhör de klokaste människor jag träffat. Och lika vänlig, rolig, underfundig, påläst och informationsrik som de flesta jakuter längs floden. Jag fick en förkänsla att han kanske inte är lika övertygad animist som de andra två. Åtminstone inte tills det ögonblick att vi lämnat gården, satt oss i jeepen, dundrat iväg längs den mycket hoppiga vintervägen och så, helt plötsligt, tvärbromsar vår chaufför. Mitt i vägen, utan att röra sig, sitter ett par riktigt stora svarta korpar. Tveklöst Hugin och Munin. När jag strax efter denna vidunderliga upplevelse ställer en fråga, vänder sig Nikolai Vadimovich om och försiktigt ler:

"Du , du kastar väl inte en förbannelse på mig?"

"Nä, jag vill bara veta, hur många bor i Srednekolymk med omnejd nu jämfört med före perestrojka?"

"Runt 4000 nu" ,svarar Nikolai Vadimovich, "jämfört med 5000 då."

"Men, i Zyryanka bodde det kanske 15 000 innan perestrojka" , påpekar jag häpet, "och nu är det bara ungefär 4000 kvar! Samma öde gäller Seimchan och Sinigorje längre söderöver längs Kolyma!"

"Vi jakuter här bött här länge, många generationer och är liksom evener och jukahirer riktiga sibirier" , förklarar Nikolai Vadimovich, "i Zyryanka var alla dessa som nu flytt västerut, inflyttade utan riktiga känslor för det här området."

Detta faktum är också den stora skillnaden mellan Zyryanka och Srednekolymk. Även om folk var mycket hyggliga i Zyryanka, så var det få av dem som inte skulle lämna trakten om de kunde. Trots att en del av dem bott i området i generationer. De var helt enkelt inte riktiga sibirier, utan folk, mest inflyttade ryssar från väst, som hamnat här av olika anledningar, aldrig lärt sig tycka om allt det extrema som följde med Kolyma och Sibirien, utan var, och är, egentligen bara besökare, lycköskare och gästarbetare. De ville mer vara stadsbor än glesbygdabor. I synnerhet kvinnorna. Och, därför är Srednekolymk i jämförelse också mer som en förvuxen fiske- och jägarby än ett större samhälle.

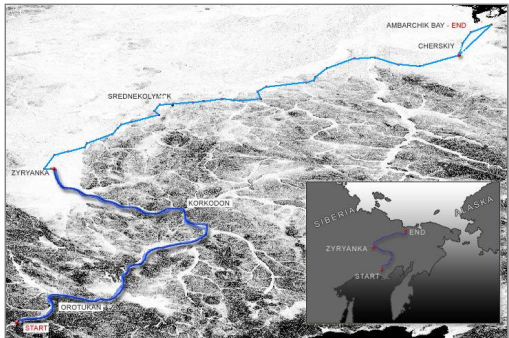
Allt sedan vi lämnat Zyryanka har vi verkligen upptäckt vad man skulle kunna kalla, en sibirisk själ. Och den är mycket lätt att tycka om. Även om det är lite väl tidigt att beskriva den sibiriska ursjälen, så vill jag påstå att det är en människa som är väldigt lik de människor som lever längs Kolyma och i Srednekolymk, i regel jakuter och traktens ursprungsbefolkning som evener och jukahirer, och de ryssar som slagit sig till ro längs floden. Trappers, jägare och fiskare. Det är därför heller inte konstigt, vilket vi tyckte det var söder om Zyryanka, att det är först nu vi kommit i kontakt med kvinnor som också lever isolerat längs floden. Och även familjer med barn. Det var helt enkelt inga riktiga sibirier söderöver. Men man behöver alltså inte vara infödd, för att ha de rätta anlagen att leva här. Det är fullt tillräckligt att älska jorden man går på. Och ha det rätta sinnet. Min beskrivning av en riktig sibirier är därför ungefär så här:

"Det är en individ som älskar marken denne lever på, som är van de mesta och värsta bekymmer och överraskningar i livet som går att tänka sig, men tar dem med en ro och ägnar inte alltför mycket energi åt dem. Denne person lever ett liv

som är väl integrerat med den extrema och krävande omgivande naturen. Både själsligt och kroppsligt."

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

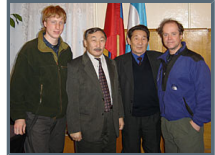
Previous Dispatches

[What does you parents think Johan?](#) 29 Dec, 04 - 22:43

Written by Johan Ivarsson

We're in our apartment in Srednekolymsk. It's been a lovely clear day with a moderate wind from the south, -44 °F outside and 55°F in the apartment.

"I woul

[A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 2](#) 27 Dec, 04 - 22:35

A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 2 (part one was published yesterday!)

It is the 27th of December today, the heat wave continues to warm up Srednekolymsk, only -36 °F, but according t

[A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 1](#) 27 Dec, 04 - 01:04

It is the 26th of December today and we're holed up in our little apartment here in Srednekolymsk. The temperature is a mere -26 °F, but there's a southwesterly making life fresh enough. Sufficient eno

SEARCH

Powered by CONTACT 3 expedition software